

Zadeva C-497/10 PPU

Barbara Mercredi

proti

Richardu Chaffu

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe,
ki ga je vložilo Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division))

„Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Uredba (ES) št. 2201/2003 –
Zakonski spori in starševska odgovornost – Otrok neporočenih staršev –
Pojem ‚običajno prebivališče‘ dojenčka –
Pojem ‚pravice do varstva in vzgoje“

Stališče generalnega pravobranilca P. Cruz Villalóna, predstavljeno 6. decem-
bra 2010 I - 14312
Sodba Sodišča (prvi senat) z dne 22. decembra 2010 I - 14358

Povzetek sodbe

1. *Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Pristojnost in priznavanje ter izvrševanje sodnih odločb v zakonskih sporih in sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo – Uredba št. 2201/2003 – Pojem „običajno prebivališče“ otroka (Uredba Sveta št. 2201/2003, členi 8, 10 in 13)*
2. *Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Pristojnost in priznavanje ter izvrševanje sodnih odločb v zakonskih sporih in sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo – Uredba št. 2201/2003 – Pristojnosti glede starševske odgovornosti – Pravnomočna odločba sodišča*

ena države članice, s katero je bila na podlagi Haške konvencije iz leta 1980 zavrnjena zahteva za čimprejšnjo vrnitev otroka v drugo državo članico – Vpliv na poznejše odločbe, ki jih je treba v tej drugi državi članici izdati na podlagi tožb, ki so bile vložene prej in o katerih še ni bilo odločeno

(Uredba Sveta št. 2201/2003, člen 19)

3. *Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Pristojnost in priznavanje ter izvrševanje sodnih odločb v zakonskih sporih in sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo – Uredba št. 2201/2003 – Pristojnosti glede starševske odgovornosti – Litispendencia*

(Uredba Sveta št. 2201/2003, člen 19)

1. Pojem „običajno prebivališče“ v smislu členov 8 in 10 Uredbe št. 2201/2003 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v zakonskih sporih in sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo ter o razveljavitvi Uredbe št. 1347/2000 je treba razlagati tako, da ustreza kraju, ki pomeni neko vključenost otroka v družbeno in družinsko okolje. V ta namen, in če gre za položaj dojenčka, ki z materjo šele nekaj dni biva v državi članici, v katero je bil premeščen in ki ni država članica njegovega običajnega prebivališča, je treba upoštevati zlasti, prvič, trajanje, rednost, bivalne razmere in razloge za bivanje na ozemlju te države članice ter razloge za preselitev matere v navedeno

državo, in drugič, predvsem zaradi otrokove starosti, krajevno in družinsko poreklo matere ter družinske in družbene odnose, ki jih imata mati in otrok v isti državi članici. Običajno prebivališče otroka mora ugotoviti nacionalno sodišče, pri čemer upošteva vse dejanske okoliščine posameznega primera.

Če bi uporaba zgoraj navedenih meril pripeljala do sklepa, da otrokovega običajnega prebivališča ni mogoče ugotoviti, bi bilo treba pristojno sodišče določiti

na podlagi merila „navzočnosti otroka“ v smislu člena 13 Uredbe št. 2201/2003.

(Glej točki 56 in 57 ter točko 1 izreka.)

2. Odločba sodišča ene države članice – ki na podlagi Haaške konvencije o civilno-pravnih vidikih mednarodne ugrabitve otrok zavrne zahtevo za čimprejšnjo vrnitev otroka v območje pristojnosti sodišča druge države članice – ne vpliva na odločbe, ki jih je treba v tej drugi državi članici izdati na podlagi tožb v zvezi s starševsko odgovornostjo, ki so bile vložene prej in o katerih še ni bilo odločeno.

Taka sodba v skladu s členom 19 Haaške konvencije iz leta 1980 namreč ne vpliva na pravice do varstva in vzgoje, čeprav je postala pravnomočna.

(Glej točke 65, 66 in 71 in točko 2 izreka.)

3. Odločba sodišča ene države članice, ki še ni postala pravnomočna in ki se nanaša na starševsko odgovornost glede otroka, ne vpliva na odločbe, ki jih je treba v drugi državi članici izdati na podlagi tožb v zvezi s starševsko odgovornostjo, ki so bile vložene prej in o katerih še ni bilo odločeno.

V takem primeru konflikta dveh sodišč iz različnih držav članic, pri katerih sta bili na podlagi Uredbe št. 2201/2003 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v zakonskih sporih in sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo ter o razveljavitvi Uredbe št. 1347/2000 vloženi tožbi v zvezi s starševsko odgovornostjo glede otroka, ki imata isti predmet in razlog, se namreč uporabi člen 19(2) te uredbe. V skladu s tem členom sodišče, ki je drugo začelo postopek, po uradni dolžnosti prekine svoj postopek, dokler se ne ugotovi pristojnost sodišča, ki je prvo začelo postopek, in torej ne more odločiti o zahtevi, ki mu je bila predložena.

(Glej točke 68, 69 in 71.)